

Heavy metal bobnar: “Moški molijo rožni venec zares”

Michael Miley, bobnar skupine “Rival Sons” je Boga odkril po zaslugi prijatelja kitarista. Od takrat si prizadeva biti boljši oče, boljši mož, boljši prijatelj, in seveda igrati bobne vedno s pogledom, usmerjenim v nebesa.

23. Feb. 2020

**Kako se je začelo tvoje zanimanje
za bobne?**

Odraščal sem v glasbeni družini. Moji starši in starejša sestra so igrali kitaro in doma je bilo vedno slišati njihovo igranje. V mojem otroštvu je praktično prevladoval en sam motiv, ves čas so me že od malega privlačili ritmi in tolkala.

Pri štirih letih me je oče naučil igrati preprost ritem, v bistvu ritem *jelly bean* (ime prihaja od Michaela Jacksona). Gre za nekaj zelo enostavnega, ampak moj oče je pravil, da je ta ritem osnova in izhodišče za vse bobnarske ritme. Potem sem dobil svoje prve bobne, ko sem bil star devet let, začel hoditi na tečaj, pridružil sem se jazzovski skupini, kasneje pa sem na univerzi študiral glasbo.

Ko sem se spreobrnil, sem bil neopredeljen protestantski kristjan. Z Jezusom sem se srečal leta 2009. V Estoniji sem šel staviti z Raulom Ukaredo, ki je supernumerarij v

Opus Dei, in rekel mi je, da je prebral nek članek o *Rival Sons*, v katerem je pisalo, da sem kristjan. Dejal mi je: “Tudi jaz sem kristjan,” in udarila sva z dlanmi ter se hitro povezala. Potem sem ga vprašal: “V katero cerkev hodiš?” in mi je odvrnil: “Katoličan sem.” Zasmejal sem se, toda od takrat naprej sem iskal način, da bi mu dokazal njegovo zmoto.

Dva tedna kasneje sem bil jaz tisti, ki je hodil na tečaj katekizma, da bi lahko prejel krst kot katoličan na naslednjo veliko noč. Ni bilo treba veliko časa, da sem spoznal polnost resnice. To je na kratko moje spreobrnjenje, začelo pa se je tako, da sem se spoprijateljil s katoličanom, ki je kitarist ... eden izmed najboljših kitaristov.

Kako usklajuješ to, da si katoličan in igraš v rock skupini?

Ko sem hodil na tečaj katekizma, sem bil v stiku z duhovnikom iz Opus Dei, in pričel sem postavljati vprašanja, ne samo o katolištvu, pač pa tudi o Opus Dei. Začel sem brati — in še vedno berem — *Pot*, da bi našel svoj dnevni navdih. Jožefmarijeve besede so me nagovorile, ti tako preprosti in drobni stavki so me spodbudili, da sem si zaželel svoje delo opravljati bolje.

Nato sem odkril *načrt duhovnega življenja*, se pravi, organizirati svoj dan kot kristjan. Preden sem postal katoličan, sem si mislil: “OK, rešen sem, Gospod je moj osebni odrešenik, kaj pa naj storim zdaj?” Sveto pismo sem že prej prebral in se nekaj odlomkov naučil na pamet, vsi smo grešniki, toda kljub vsemu je bilo moje življenje takšno, da tako nisem več hotel živeti. “Ravnal” sem kot kristjan, nisem pa “bil” kristjan. Tako mi je načrt življenja pomagal

organizirati moj dan, da bi lahko “v rezervoar dolival gorivo.”

Življenje v rock skupini je zelo zahtevno, veliko je skušnjav, obdaja te mnogo ljudi. 99% posla je nekatoliškega, celo nekrščanskega, nekateri so tudi protikrščanski in protikatoliški. Zaradi tega je to težavno okolje, zato moraš imeti “dovolj goriva” in se držati svojega življenjskega načrta. Samo tako si lahko prijatelj z Bogom v rock skupini, ko hodiš po turnejah in je vsak dan drugačen urnik, potuješ od mesta do mesta, iščeš priložnost, kjer bi lahko šel k maši, se spomniš, da pokličeš domov in se pogovoriš z ženo ...

Kot vidite, je izzivov veliko, vendar mi načrt življenja pomaga, da vzdržujem duševno kondicijo in sem zasidran v realnosti, kajti ko moliš, je to nekaj realnega, ko greš k maši, se zaveš, kaj resnično šteje v tem

življenju. Samo z glavo v nebesih
imaš lahko zares noge na zemlji.

**Kako se postaviš v božjo
navzočnost pred koncertom in
kako ostajaš v njegovi navzočnosti
med koncertom?**

Tako da se trudim za stalnost, za
vsakodnevno obveznost, da se mi ne
zgodí, da pride dan koncerta, ko sem
ravno na tem, da stopim na oder, in
pomislim: “Ah, saj res, Bog obstaja in
ga ljubim ...”

Čim bolj si stalen pri vsakodnevnem
stiku z Njim — ko pomivaš posodo,
voziš, ali ko si s prijatelji —, tem lažje
se spomniš nanj na koncertu pred
46.000 ljudmi.

Preden stopim na oder, molim,
nekoliko se umaknem od kolegov,
nekam, kjer se lahko umirim, molim
k nekaterim svetnikom, vedno k
istim, tako da imam ob strani svojo
majhno vojsko. Tako sem “oborožen

in nevaren”, ko se povzpnem na oder. Svoj križ imam položen na mizici ob bobnih, kamor odlagam brisačo, steklenico vode in seznam pesmi, ki jih bomo igrali. Če gledate koncert skupine Rival Sons in vidite, da gledam navzgor, ne gledam samo v strop, ampak je to moj fizični način, da se spomnim nanj (na Boga), prav tako, kadar pogledam na svoj križ.

Ljudje po navadi *heavy metal* povezujejo s satanom. Je *metal* v resnici povezan s hudičem?

To je zelo splošno rečeno. Obstaja veliko *heavy metal* skupin in najprej moramo definirati, kaj *heavy metal* je. Rekel bi, da so Black Sabbath, s katerimi imamo turnejo po svetu, Ozzy Osborn in drugi bili tisti, ki so ustvarili *heavy metal*, ampak njihova glasba še posebej govori o duhovnih temah. Če bereš njihova besedila, boš ugotovil, da so na strani “dobrih”.

Hočejo se boriti proti zlu; kadar govorijo o hudih duhovih in o satanu, ne pravijo “Hej, gremo na zabavo s hudičem”, ampak govorijo “proč z njim”.

Nekateri, ki igrajo *heavy metal*, pa so satanisti, tega ne zanikam, vendar mislim, da ni ves *heavy metal* slab, je oblika umetnosti. Sam ne kupujem plošč s *heavy metalom*, ampak poslušam jazz in klasično glasbo.

Jaz se z glasbo preživljam, vendar včasih pridem domov in si od vsega najmanj želim prižgati radio; vsaj en teden hočem biti v tišini.

Obstaja napačna percepcija o tem, kaj je *heavy metal*: uporništvo, dolgi lasje, tetovaže, nekateri se oblačijo v črno ... Zelo enostavno bi bilo ljudi vreči v isti koš. Jaz pa bi rekel, da je podobno kot Cerkev: naša katoliška Cerkev je vesoljna, med nami so ljudje z vsega sveta, najrazličnejše osebe.

Na mojo drugo veliko noč sem bil zdoma, na turneji. Na veliki petek sem šel v cerkev in ko so ljudje pristopili, da bi poljubili križ — to je bilo v Veliki Britaniji —, sem se zavedel, da je Cerkev vesoljna, ker je bilo tam toliko raznolikosti v ljudeh in stilih z vseh koncev sveta, in menim, da je to ena izmed najčudovitejših značilnosti Kristusovega telesa, da je tako univerzalno.

Michael, na sebi imaš majico z obrazom Janeza Pavla II. Kakšen pomen ima Janez Pavel II. v tvojem življenju?

Kupil sem jo, ko sem imel 30 let, ne da bi vedel, kdo to v resnici je, ampak dejstvo je v tem, da mi je ta majica res všeč. Mislim, da je to veliko bolj *rock and roll* kot pa če nosiš majico od *Led Zeppelin* ali kaj takega.

Ko neverujoči vidijo papeža se malo zmedejo in si mislijo “aha, zdaj se pa

moramo obnašati na določen način” ali pa “tale mi bo rekel, da bom šel v pekel ...”, in še kaj podobnega. Zdaj sem že tri leta katoličan in se še vedno učim, kako ogromna stvar je vera.

Ko spoznavaš svetnike, življenje vsakega svetnika, spise svetnikov, vpliv enega svetnika na življenje drugega, pa še več kot dva tisoč let zgodovine katolištva, je to nekaj norega.

Začel sem brati razlago dela *Ljubezen in odgovornost, Teologija telesa* in to mi je pomagalo biti boljši mož, boljši prijatelj svoje žene. Glede Janeza Pavla II. in njegovih spisov, mislim, da se nihče od nas ne zaveda, kako je bil globok, po mojem bi lahko še stoletja študirali in temu ne bi prišli do dna. Mene navdušuje. Lansko leto, na praznik Gvadalupske Matere Božje, sem gledal dokumentarec o obisku Janeza Pavla II. v Mehiki in

sem začel jokati, ker je bilo zelo ganljivo videti, kako se je približal Mehičanom in kako se je na tisoče Mehičanov približalo njemu.

Potem smo šli s prijatelji na piknik za praznik Gvadalupske Marije in sem se počutil nekako žalostno, ker do takrat nisem vedel, kdo je bil on, nikdar nisem slišal za njegovo veličino do tistega trenutka.

Kaj se ti je najbolj vtisnilo v spomin z vseh turnej, ki ste jih imeli po svetu?

To, da *ne ocenjujem knjige po njenih platnicah*. Na svojih potovanjih sem srečal zelo dobre ljudi, katoličane in nekatoličane, in včasih je naš prvi nagon sovraštvo, to povem, ker to doživljam v prvi osebi. Ko grem k maši, mnogo ljudi opazuje moje tetovaže, jaz pa zgolj skušam biti bolj pozoren na to, kar se dogaja spredaj.

Včasih iz spoštovanja do drugih in zato da ne bi bili raztreseni, nosim dolge rokave.

Med seboj se moramo imeti radi, kajti ves naš apostolat je v tem, da ljubimo bližnjega.

Če naj vam dam nasvet, bi moškim rekel, naj bodo močni, naj bodo dobri očetje in dobri zakonci, in naj bodo blizu svojim otrokom. Menim, da je v družinah po vsem svetu veliko pomanjkanje lika očeta. V ZDA je mnogo ljudi v zaporu zato, ker se njihov oče ni ukvarjal z njimi. Ena izmed mojih velikih strasti je spregovoriti moškim, kako biti moški v resnici, to vem iz izkušnje, kajti do svojega 40. leta nisem vedel, kako je biti moški. Če bi se mladi tega zavedali prej, bi bil svet lepši. Moški molijo rožni venec zares.

Več informacij

- Kaj pomeni biti sodelavec Opus Dei?
- Pričevanja sodelavcev

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/moski-
molijo-rozni-venec-zares/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/moski-molijo-rozni-venec-zares/) (4. Avg. 2025)